

Soós Amália
SZOBANÖVÉNY

A virág, amit a kórterembe vittél,
legyen itt is valami természet, mondtad,
valami szín a kórházfehérségben,
amitől hátha otthonosabb lesz,
ami soha nem lehet otthonos,
tele volt apró lila csillagokkal,
útban a vérközponttól a klinika felé,
egy sarkon álló virágbolt előtt vetted,
nem gondolkodtál, szabad-e,
lesz-e hová tenni,
aminek akkor annyira örült,
a virág, amit a nővérek s ápolók
meglepetésükben agyonöntöztek,
és nem tudták, hogy te is locsolod,
amit szinte kiszáradva vittél majd haza,
amikor már csak a dolgait
csomagoltad össze a kis szekrényből,
fogkefét, krémeket, gyógyszereket,
szemcseppet, szappant, pizsamákat,
a virág, amit hónapokig élet és halál
között mégis őrizgettél,
sínylődött, tengődött, küszködött,
vajon kell-e még öntözni a héten,
vagy inkább jövő héten, vajon,
itt túl hideg van-e neki vagy túl meleg,
vajon elég-e most a fény, vajon,
az az egy szál vézna, senyvedő kis cérna
valahogy megmaradt, gyarapodni kezdett,
a költöztetés, az ide-oda helyezés során
elhullatta magát
és egyéb virágok
földjében is kikelt;

mint mementó, virágzik,
már nem lilát,
fehéret.

BÁLVÁNYOS

Úgy fekszünk itt,
mintha a nyugalom
felülkerekedett
volna a testen,
a meg nem tett utakon.
A fű szájunkba nő,
a fák megkoronáznak,
az ég szemünkre hajlik,
a hangyák fülünkbe másznak.

Úgy fekszünk itt,
mint kik jelenést láttak,
mintha minden mindegy
lenne, volna;
úszó madárszárnyak,
viharverte ágak,
mintha lassan, csendben
vége a...

Olt völgye, 2011 (40 x 70 cm, olaj, vászon)